

Ếch Ngồi Đáy Giếng

Contents

Ếch Ngồi Đáy Giếng	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	5
3. Chương 3	8
4. Chương 4	10
5. Chương 5	12
6. Chương 6: Phiên Ngoại	14

Ếch Ngồi Đáy Giếng

Giới thiệu

Thể loại: Đoàn văn, thần tiên yêu quáiEditor: Ái KỳBeta-reader: KeiKanĐây là cổ tích kể về một co

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ech-ngoi-day-gieng>

1. Chương 1

Lâu thật lâu trước kia, ở một nơi gọi là Thiên Tĩnh thôn, trong thôn có một cái giếng cạn, trong giếng cạn có một con ếch tinh.

Ếch tinh đã tu được 290 năm đạo hạnh, chỉ cần mười năm nữa là có thể hóa hình người.

Vì thế, ếch tinh tự đặt cho mình một cái tên— Tiểu Thanh.

Nhà của ếch tinh— cũng chính là cái giếng cạn nằm ở phía đông của thôn. Ở bên cạnh có mấy hộ nông gia, ở trong nông hộ họ Giang có một tiểu hài tử tên là Giang Đại Ngưu.

Người trong Thiên Tĩnh Thôn, mấy đời nay đều lấy nghề nông sinh sống, già trẻ lớn bé Giang gia cũng không ngoại lệ. Nhưng con trai độc nhất của tam đại đồng đường Giang gia— Giang Đại Ngưu, ngay từ

nhỏ đã ôm trong lòng hùng tâm tráng chí không giống với người bình thường.

Giang Đại Ngưu nói với nhà đối diện: sau này ta không muốn làm ruộng, ta muốn làm đại quan!

Mọi người trong thôn, ngay cả song thân của Giang Đại Ngưu đều khuyên hắn đừng suy nghĩ viễn vông ([1]: cứ như: Tía em là nông dân, má em là nông dân, lớn lên tất nhiên em cũng là nông dân =]). Trước nay chưa từng nghe nói có vị quan nào ngay cả chữ đại () cũng không biết viết, cho dù là tên Đỗ Đại hư hỏng dùng tiền để mua chức quan kia, từ nhỏ cũng đã bị tiên sinh nhốt trong phòng phạt roi bắt đọc sách thánh hiền mà lớn lên.

Giang Đại Ngưu không phục, nói: Ta nhất định sẽ làm đại quan, các người cứ chờ xem đi!

Nói xong, bỏ chạy trong tiếng cười ồ của mọi người.

Vài canh giờ sau, mọi người cười cũng đã cười đủ rồi, vẫn không thấy Đại Ngưu trở về.

Cha mẹ Giang Đại Ngưu hoảng sợ, những người vừa nãy cười nhạo Đại Ngưu cũng bắt đầu lo lắng.

Đêm đã khuya, mọi người đốt đuốc, đổ xô xuống đường đất cao giọng gọi Đại Ngưu, nhưng vẫn không tìm thấy hắn.

Bây giờ Giang Đại Ngưu ở đâu?

Lúc từ trong nhà chạy ra, Giang Đại Ngưu nhắm hướng Đông mà chạy. Chạy mãi chạy mãi, đến lúc trời sụp tối, Đại Ngưu bắt đầu hoảng sợ. Mấy đứa nhỏ trong thôn trước khi đi ngủ luôn được nghe kể chuyện ma quỷ buổi tối thường hay đến ăn thịt tiểu hài tử.

Gió thổi vù vù, lá cây xào xạc, Giang Đại Ngưu bắt đầu run rẩy, bên tai dường như nghe được tiếng người rên rỉ thê lương. Hắn xoay người muốn chạy ngược hướng về nhà. Rốt cuộc, bước chân lảo đảo, giẫm lên một khối đá đầy rêu xanh, “xoạt” một tiếng ngã xuống phía sau.

Mà phía sau hắn, hoàn hảo là một cái giếng cạn.

Lá cây vẫn xào xạc xào xạc, đám chó hoang mai phục trong bụi cỏ hừ hừ mấy tiếng, như là đang nói “hụt ăn rồi hụt ăn rồi”. Vẫy vẫy đuôi, rời đi.

Một mùi hương xộc lên mũi, Giang Đại Ngưu tỉnh lại.

Hắn khê hé mắt, mở to mắt ra liền nhìn thấy một mảng trời đêm tròn tròn.

A...? Tròn tròn?

Giang Đại Ngưu ngồi bật dậy, ngạc nhiên phát hiện mình nằm trên một chiếc giường lớn mà chỉ có người thợ mộc trong khách *** ở thôn tây thỉnh thoảng hắn gặp qua vài lần nghe nói có rất nhiều bạc mới có thể mua được.

“Người tỉnh à?” Một thanh âm mỏng manh theo góc sáng trên giường truyền tới, Giang Đại Ngưu giật mình nhảy dựng lên, nhìn chằm chằm vào chỗ đó đề phòng.

Một nhúm tròn tròn nhô lên từ hoa văn hoa mẫu đơn trên giường, thanh âm từ nơi đó phát ra.

Giang Đại Ngưu cố thu hết can đảm, nghĩ thầm rằng dù sao “nó” cũng không lớn... Xốc chăn đệm lên, sau đó ngậy ngấn cả người.

Hoa văn loang lổ, làn da màu xanh đậm, mắt phồng to... Giang Đại Ngưu nhảy xuống giường hét lên: “Yêu quái! Yêu quái!”

Sinh vật nho nhỏ xanh xanh kia bắt măn phùng má: “Ta là yêu tinh, không phải yêu quái.”

Giang Đại Ngưu không trả lời, vung tay đâm đá loạn xạ trong phòng.

Ếch tinh phùng má: “Không được làm loạn, hãy nghe ta nói!” Chân trước nặng nề võ xuống, “ba” một tiếng, Giang Đại Ngưu ngã lăn ra đất.

“Ta là ếch tinh, chỉ ăn thịt sâu không ăn thịt người.”

Giang Đại Ngưu run rẩy nhìn hắn, thấy hắn không có hành động gì nữa, cố gắng trấn tĩnh. “Vậy người bắt ta làm gì!” Hắn nhìn trong này đã rất lâu, như thế nào vẫn chưa tìm được đường ra, rõ ràng là yêu pháp!

“Ta đâu có bắt người! Là tự người rơi xuống!” Ếch tinh tức giận nói.

“Phải vậy không đó?” Giang Đại Ngưu chậm rãi hồi tưởng, hình như đúng là mình không cẩn thận ngã xuống. “Kia, nếu người không ăn thịt người, người thả ta đi.”

“Không được”. Ếch tinh quả quyết cự tuyệt: “Người thoát ra rồi, nhất định sẽ nói cho người khác biết ta ở trong này, sau đó nhất định tới phóng hỏa đốt ta, ta vừa mới dọn xong nhà mới!”

“Sẽ không! Ta thề ta sẽ không làm vậy!” Giang Đại Ngưu lắc đầu liên tục giống cái trống bỏi, trong lòng oán thăm, chờ ta thoát khỏi người xong, liền kéo người trong thôn tới thiêu người!

“Thật không?”

“Thật!”

“Ân— vậy được, người đã hứa rồi!” Ếch tinh suy nghĩ một hồi, vung chân trước lên, dưới chân Giang Đại Ngưu liền xuất hiện một luồng gió mạnh, vù một cái hắn đã bay ra ngoài. “Ta biết người, ở thôn đồng tên Giang Đại Ngưu! Nếu người không tuân thủ lời hứa, buổi tối ta tới đốt nhà người!” Ếch tinh không quên đe dọa hắn.

Giang Đại Ngưu lão đảo chạy về nhà

Lần thứ hai Giang Đại Ngưu gặp ếch tinh, là một buổi chiều hoàng hôn gió nhẹ.

Trên người hắn đầy bùn đất, tóc cũng rối bù, hai mắt tràn ngập lệ hoa ngồi ở mặt cỏ ven đường.

Ếch tinh nhảy một cái nhảy một cái đứng trước mặt hắn “Ê! Giang Đại Ngưu!”

Giang Đại Ngưu không thêm chú ý tới hắn, cố gắng dùng sức nén nước mắt.

Ếch tinh thấy thế dùng chân trước lay lay chân hắn: “Uy, người làm sao vậy?”

Giang Đại Ngưu nói: “Có phải hay không con nhà nghèo sẽ không thể đọc sách, làm quan?” ([1]: ý ẽm là cuộc đời đã định ẽm làm nông dân)

Ếch Tinh kêu to: “Ta làm sao biết! Ta chưa từng thấy quan!”

Giang Đại Ngưu cũng không thể mong ếch tinh trả lời cho hắn, gặp một lần liền biết con ếch tinh này chỉ là một tên gốc ỉt dây thần kinh.

“Uy, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Ếch tinh chán ghét nhìn hắn. “Bẩn quá!” Vung tay ếch lên, quần áo Giang Đại Ngưu thần kì khôi phục như mới.

Giang Đại Ngưu nói cảm ơn, “Nếu về nhà nương thấy quần áo ta bẩn, nhất định đánh ta.”

Ếch tinh nghiêng nghiêng đầu, ngượng ngừng kỳ lạ: “Lần đầu tiên có người nói cảm ơn với ta, ôi.”

“?”

“Ta nói, lần đầu tiên có “người” cảm ơn ta.”

Giang Đại Ngưu nhìn y phục của mình, suy nghĩ mông lung nửa ngày, bỗng dưng xoay người đối diện ếch tinh nói: “Người giúp ta một tay được không?”

Ếch tinh sững sốt: “Được thôi”

“Người có thể biến ta thành ai cũng không nhìn thấy?”

“Người nói— là ẩn thân thuật!” Ếch tinh nghĩ nghĩ, “Người ẩn thân làm cái gì?”

“Học đường của thôn, lão tiên sinh bên trong là một người bảo thủ, ta ngồi bên ngoài nghe một chút cũng đuổi ta đi!” Giang Đại Ngưu giận dữ nói, trong mắt lóe lên tia hiểm độc.

“Nga! Ngươi phải ẩn thân đi nghe giảng bài nha!” Éch tinh thông cảm, tỏ vẻ nguyện ý chiều cố giúp hắn.

Giang Đại Ngưu cười tủm tỉm vỗ đầu của hắn. Hắn đã rõ éch tinh này kỳ thật chỉ là con hổ giấy, hôm đó đe dọa đốt nhà hắn và gì đó, người đàn như vậy mới làm không được mà.

Ngày hôm sau, éch tinh ngồi trên vai Giang Đại Ngưu, thi triển ẩn thân thuật lên người hắn.

Cả ngày Giang Đại Ngưu đều ghé vào cửa sổ của học đường nghe giảng bài, dùng cành cây vẽ lên mặt đất những chữ đám học sinh ngồi bên trong viết trên giấy.

Ngày thứ ba, éch tinh vẫn ngồi trên vai Giang Đại Ngưu, thi triển ẩn thân thuật lên người hắn.

Hôm nay Giang Đại Ngưu đã có kinh nghiệm, trực tiếp đi vào học đường, ngồi trước mặt tiên sinh nghe giảng bài.

Ngày thứ tư, éch tinh vẫn ngồi trên vai Giang Đại Ngưu, thi triển ẩn thân thuật, thêm một cái tiêu âm thuật lên người hắn.

Bây giờ Giang Đại Ngưu không chỉ ngồi một bên đọc sách viết chữ, còn học bài chung với các môn sinh khác.

Ngày thứ năm...

Ngày thứ sáu...

Ba năm thấm thoát đã qua, hôm nay, Giang Đại Ngưu vừa nghe hết khóa học xong, lấy một mảnh vải nhỏ tẩm mật ong nhét vào trong đai lưng của lão tiên sinh, động tác cực nhanh nên không bị éch tinh phát hiện.

Hôm sau, lão tiên sinh không có đến lớp, éch tinh ngồi trên vai Giang Đại Ngưu ảo não nói: hôm trước tiên sinh lúc về nhà ngang qua rừng cây bị ong mật đốt.

Giang Đại Ngưu vỗ vỗ đầu hắn, nói: “Không sao, dù sao hiện tại ta cũng không còn gì học với hắn nữa.”

Éch tinh xúc động cảm khái: “Ẩn thân thuật và tiêu âm thuật thành hai cái pháp thuật ta thuần thực nhất.”

Giang Đại Ngưu năm nay mười sáu tuổi, hắn nói hắn muốn thi khoa cử.

Tin tức nhanh chóng truyền đi, mọi người trong thôn sững sốt, ngay cả Giang phụ mẫu cũng không ngoại lệ—đứa con của họ chữ đại cũng không biết, lại muốn thi cái thứ khoa cử đó à?

Giang Đại Ngưu không thèm để ý tới người ngoài chê cười, hắn thu thập hành lý xong liền rời khỏi nhà.

Trước khi đi, hắn nói với éch tinh, người theo ta lên kinh thành!

Éch tinh từ chối hắn: “Nhà của ta ở trong này, ta không muốn đi.”

Giang Đại Ngưu trầm mặc một hồi lâu, nói: “Vậy, chờ ta làm đại quan xong sẽ quay về tìm ngươi.”

Éch tinh nói, hảo.

Lúc Giang Đại Ngưu lên đường, mọi người trong thôn đều tới tiễn hắn, bất quá mọi người đều cảm thấy rằng nhất định là đầu óc hắn có vấn đề mới muốn đi kinh thành thi cái gì kinh thành khoa cử.

Giang Đại Ngưu một bước một bước hướng trấn trên mà đi, bóng dáng thập phần cô đơn.

Éch tinh sau khi nhìn Giang Đại Ngưu đi khỏi thì nhảy về giếng cạn, chỉ còn vài năm nữa hắn sẽ có thể biến thành người, tu luyện không thể bị gián đoạn.

Ba năm trôi qua, lại thêm ba năm sau ba năm đó nữa, mọi người trong Giang gia ai cũng không mong Giang Đại Ngưu trở lại, mấy người ở trấn trên từ vùng khác về đều rằng nói ở kinh không có vị quan nào tên Giang Đại Ngưu.

Ếch tinh vẫn đợi trong giếng cạn, sáu năm nay hần một bước cũng không rời khỏi nơi này.

Sang năm, hần có thể biến hình.

Ếch tinh nghĩ, nếu chờ tới lúc hần biến hình rồi mà Giang Đại Ngưu vẫn không trở lại, hần sẽ lên kinh thành tìm Giang Đại Ngưu.

Ếch tinh từng hỏi Giang Đại Ngưu, làm đại quan quan trọng như vậy sao?

Giang Đại Ngưu trả lời, rất quan trọng.

Ếch tinh ngồi trên đầu gối hần nghiêng nghiêng không hiểu, Giang Đại Ngưu vỗ đầu của hần, nói: “Ta sẽ không ở mãi trong thôn nhỏ này, ta sẽ sống vinh quang hơn tất cả mọi người.”

Thêm một mùa xuân nữa đã đến, ếch tinh biến hình thành công, nhưng mà Giang Đại Ngưu vẫn chưa trở lại.

Ếch tinh đem vải bố lót trong kết giới dưới giếng, hóa thành hình người, gói gém một chút châu báu, lên đường.

Hần muốn lên kinh thành.

2. Chương 2

Đường đi kinh thành rất xa, ếch tinh mang rất nhiều hành lý, rất cả đều đặt trong túi Càn Khôn.

Hần đi tới một trấn lớn hơn Thiên Tỉnh thôn một chút, nghe nói có xe ngựa đi tới kinh thành, liền hóa nguyên hình trốn trong xe.

Ngồi trên xe không biết bao nhiêu ngày, ếch tinh nghe người bên ngoài nói, tới kinh thành rồi.

Biến thành hình người, hần đi trên đường lớn, nhìn trái nhìn phải, cảm thấy kinh thành này chỗ nào cũng có thể chơi.

Hần dùng đá biến thành bạc bỏ trong túi.

Ếch tinh men theo đường lên gò đất mua được một cây kẹo hồ lô, tay sờ sờ bên hông.

“A? Túi tiền của ta?” Ếch tinh choáng váng.

Một hần tử có gương mặt gian xảo nhìn thấy lập tức tiến tới, thân thiết nói với hần: “Tiểu huynh đệ, lần đầu tới kinh thành sao?”

Ếch tinh mờ mịt gật đầu.

Người nọ nói tiếp: “Tiền trong túi a, người nên cất kỹ một chút, bằng không trên đường đụng phải ai, nó có thể bay đến nơi khác đó!”

Ếch tinh há hốc mồm tỏ vẻ đã hiểu.

“Tiểu huynh đệ lên kinh là tìm người nương tựa?”

“Không, ta tìm người, người có biết người tên là Giang Đại Ngưu không?”

Hần tử kia suy nghĩ nửa ngày, nửa ngày sau trả lời: “Hình như có nghe qua tên này, Giang Đại Ngưu là một nam tử cao to phải không?”

Ếch tinh lắc đầu: “Bảy năm rồi ta không gặp hần.”

“Ta chỉ cho ngươi một nơi để tìm, chỗ ấy rất thuận tiện, Giang Đại Ngưu của ngươi hình như cũng từng tới đó.” Hán tử giữ chặt tay áo hắn, cười cười mang ếch tinh vào một con hẻm.

Ếch tinh ngậy ngốc để hắn kéo đi.

Rẽ qua nhiều hẻm nhỏ, hai người tới trước một cánh cửa nhỏ tối tăm.

Hán tử đứng trước cửa hỏi ếch tinh: “Không biết vị tiểu huynh đệ đây xưng hô như thế nào?”

Ếch tinh đáp: “Tiểu Thanh.”

Cánh cửa nhỏ mở ra, một nam tử ẻo lả to son điểm phấn bước ra đón bọn họ.

Ếch tinh đi theo sau hán tử, nghe hán tử thao thao bất tuyệt về mình.

Lời của hán tử nói hắn nghe không hiểu, chỉ thấy nam tử kia nhướng mày nhìn hắn nói: “Đúng là rất thanh tú, năm lượng bạc.”

Hán tử nói: “Thành giao!”. Xong xoay người đối diện ếch tinh, “Tiểu Thanh huynh, sau này ngươi đi theo vị tử y tướng công này.” Nói xong, dưới chân như có gió thổi hán tử bay ra khỏi tiểu viện.

Ếch tinh chớp chớp mắt mấy cái, không rõ hán tử đã đi như thế nào.

Hắn hỏi tử y tướng công: “Ngươi sẽ giúp ta tìm người sao?”

Tử y kỳ quái nhìn hắn, không thèm nghe lời hắn nói, kéo hắn vào một gian phòng nhỏ, mở tủ quần áo tìm y phục tơ tằm cho hắn thay.

Ếch tinh cỏi ngoại sam, tử y bỗng nhiên nói: “Từ từ, cỏi nội sam luôn.”

Ếch tinh sau khi làm theo lời hắn, tử y khen ngợi thân thể hắn: “Cũng không tồi, da thịt rất tinh tế, thật sự là sinh ra để làm nghề này.” Lại bắt hắn mặc quần áo vào.

Ếch tinh không biết hắn muốn làm gì, lúc thì bắt hắn mặc quần áo, lúc thì bắt hắn cỏi. Hắn vốn chỉ là một con ếch trên núi, quần và áo cũng chỉ là sau khi biến thân mới mặc vào, khoác trên người lại cảm thấy không được tự nhiên.

Mặc nội y, ngoại sam vào, tử y lại trang điểm nhẹ cho hắn.

Nhìn gương mặt ếch tinh vẫn ngậy ngốc ngơ ngác, tử y nhin không được hỏi: “Ngươi có biết đây là chỗ nào không?”

“Là đâu?”

“Ở đây là Câu Lan Viện.”

“Câu Lan Viện là cái gì?” Ếch tinh thật thà hỏi.

“...”

Tiểu viện này kỳ thật là một hậu viện nổi danh quan quán trong kinh thành.

Tử y kia là một gã tiểu quan già quản lý hậu viện.

Hắn đã không thể hấp dẫn khách có tiền được nữa, khách nhân bây giờ chỉ thích những tiểu quan mềm mại non nớt, đối với tiểu quan già phải trát một lớp phấn dày che lấp vết thời gian trên mặt như hắn, không ai cảm thấy hứng thú.

Đêm nay, tử y đẩy ếch tinh lên đài của quan quán.

Hôm nay tiểu tử này mở được túi tiền nào đều là của hắn.

Ếch tinh bối rối đứng trên đài giữa sảnh, trở thành tiêu điểm của mọi người.

Tử y phía sau cầu trời khẩn phật hy vọng hắn có thể bán được giá tốt.

Ếch tinh không hiểu, hắn không biết vì cái gì mình phải đứng ở đây, còn những người ở dưới kia vì cái gì đều nhìn hắn, còn có rất nhiều người đếm số. Hắn đang đi tìm người mà!

Bỗng nhiên, dưới đài vang lên một thanh âm quen thuộc, hô to một con số làm cho tất cả mọi người khiếp sợ.

Tử y kích động xé dải khăn lụa.

Ếch tinh nhìn về phía thanh âm, chậm rãi mở miệng.

“Đại Ngưu!” Hắn kêu to. Nhảy xuống đài chạy về hướng người nọ.

Một đám hắc y nhân nhảy ra cản hắn, bị hắn vung tay áo, té xuống mặt đất.

Ếch tinh hưng phấn chạy tới, đứng ở trước mặt người đó, lại gọi: “Đại Ngưu!”

Người nọ mở to mắt nhìn hắn, khòe miệng kéo lên thành một nụ cười: “Bây giờ ta gọi là Giang Hoài Trình.”

Ếch tinh bực bội vênh môi: “Nhưng mà ta vẫn muốn gọi người Đại Ngưu.”

Giang Hoài Trình âu yếm nói: “Vậy được, một mình người có thể kêu.”

Ếch tinh cười vui vẻ muốn giống như ngày xưa: nhảy lên vai hắn, lại quên chính mình bây giờ đã là hình người.

Vì thế, hắn ngã vào trong lòng Hoài Trình.

Giang Hoài Trình thuận thế ôm hắn, nói với thuộc hạ thân tín, đem khế bán mình hắn hồ đồ ký chuộc ra ngoài, ôm hắn rời khỏi quán.

Ếch tinh thanh thản thoải mái ngồi trong lòng Hoài Trình, trong một cổ kiệu trắng lệt.

Giang Hoài Trình mang theo ếch tinh trở về phủ.

Vào phòng, liền vội vã hỏi: “Sao người lại tới đây?” còn biến thành người?

Ếch tinh cười hắc hắc: “Ta tới tìm người.” Uốn éo thân hình trở về dạng ếch, nhảy lên vai của hắn: “Vẫn là chỗ này ngủ thoải mái nhất.”

Sắc mặt Giang Hoài Trình có chút đen: “Người tìm ta vì vai của ta?”

Ếch tinh vẫn hắc hắc cười, lại biến thành hình người đứng trước mặt hắn: “Ta đã có thể biến hình, cho nên muốn cho người xem.”

Giang Hoài Trình nhìn hắn từ trên xuống dưới, hỏi: “Hình dạng này của người có thể duy trì được trong bao lâu?”

Ếch tinh nghĩ nghĩ: “Chỉ cần nội đan không có việc gì, không bị thương nặng, ta có thể sống dưới dạng người.”

Giang Hoài Trình gật gật đầu tỏ vẻ rất hài lòng.

Ếch tinh còn nói: “Ta có thể cởi quần áo không? Ta không quen bị gói bằng thứ này.”

Giang Hoài Trình cười đến nheo mắt lại: “Đương nhiên có thể.” ([1]: Ei, lại gặp thằng công gian tà =))

Vì thế ếch tinh cởi toàn bộ quần áo trước mặt hắn, nhảy một cái dưới sàn, nhào lên giường.

Giang Hoài Trình nhặt quần áo hắn cởi, hắt hơi một cái.

Ếch tinh cũng ngửi ngửi bản thân, cau mày nói: “Đây là mùi gì?”

“Chắc là ở quan quán, tại sao người lại chạy tới chỗ như vậy?” Giang Hoài Trình sai người trong nhà chuẩn bị nước ấm, quăng con ếch thoát y kia vào bồn.

Ếch tinh vừa xuống nước liền vui vẻ đập nước, hắt tất cả nước ra ngoài.

Giang Hoài Trình bắt được hân, kiên nhẫn dùng khăn bông nhẹ nhàng chà lau thân thể hân.

Ếch tinh được hầu hạ thoải mái, không tới vài khắc sau đã ngủ ngay trong thùng nước.

Giang Hoài Trình ôm hân ra ngoài lau khô thân thể hân rồi đặt trên giường, đắp chăn cho hân, nằm xuống bên cạnh, ôm hân ngủ. ([1]: Wê, ko gian như ta tưởng)

Sáng sớm hôm sau, ếch tinh đã bị Giang Hoài Trình đánh thức.

Giang Hoài Trình sai người chuẩn bị rất nhiều đồ ăn, nhưng ếch tinh đối với chuyện này lại không mấy hào hứng.

Buổi sáng, Giang Hoài Trình mang ếch tinh ra ngoài dạo hồ, kết quả ếch tinh cao hứng cởi quần áo nhảy xuống nước. Người qua đường sợ tới mức nhảy xuống hồ cứu người.

Vớt ếch tinh lên giải thích với mọi người, một người thấy việc nghĩa hăng hái làm lác lác cái đầu ướt sũng tóc nói: “Điên à!”

Giữa trưa, Giang Hoài Trình chuẩn bị cho ếch tinh một phần châu chấu, ếch tinh nồng nhiệt xơi, hạ nhân đứng cạnh dựng tóc gáy.

Buổi chiều, Giang Hoài Trình mang ếch tinh dạo phố, dọc theo đường đi bắt được hai mươi sáu tên tiểu tặc.

Ếch tinh không hiểu hỏi Giang Hoài Trình, tại sao kẻ trộm lại thích hân?

Giang Hoài Trình gật gật đầu nói: “Vì mọi tiểu tặc đều nhìn ra ngươi là gốc tử.”

Ếch tinh tức giận, phùng má.

Buổi tối, Giang Hoài Trình lại phái người chuẩn bị côn trùng đủ mọi kiểu dáng, tiểu tỷ nữ bưng thức ăn run cầm cập, ếch tinh lại hạnh phúc nói không nên lời.

Đêm đến, ếch tinh và Giang Hoài Trình ngủ chung trên một chiếc giường.

Ếch tinh hỏi Giang Hoài Trình: “Bây giờ ngươi là đại quan sao?”

Giang Hoài Trình cười nói: “Đúng vậy.”

Ếch tinh im lặng, ôm chặt Giang Hoài Trình.

Ếch là động vật máu lạnh, cho nên nhiệt độ trên người ếch tinh rất lạnh, nhưng Giang Hoài Trình lại cảm thấy vô cùng thoải mái, một khắc hân cũng không muốn buông tay.

.

3. Chương 3

Sáng hôm sau, ếch tinh dậy sớm hơn Giang Hoài Trình, hân nhảy xuống giường, mặc quần áo bước ra ngoài.

“Ngươi muốn đi đâu?” Thanh âm của Giang Hoài Trình vang lên phía sau.

Ếch tinh quay lưng về phía hân, phồng má, từ dưới chân dâng lên một màn sương, hân biến mất.

Ếch tinh lại đón một chuyến xe ngựa, thu người buồn bã trong bóng tối cho tới khi về tới Thiên Tĩnh thôn.

Vừa vào trong thôn, chợt nghe đến một hồi nhạc thê lương.

Cha mẹ của Giang Đại Ngưu vừa qua đời.

Ếch tinh đỏ mắt, nghiêng ngả lão đảo chạy về giếng.

Hắn gục vào miệng giếng, nhớ lại ngày xưa, không nhịn được khóc òa lên.

Phụ mẫu của Giang Đại Ngưu đã mất, vậy mà bảy năm nay hắn chưa một lần về nhà.

Giang Đại Ngưu không còn là Giang Đại Ngưu, là Giang Hoài Trình.

Rốt cuộc ếch tinh đã hiểu, tất cả những thứ liên quan đến tiểu thôn này, ngay cả cái tên, đều đã bị nam nhân kia từ bỏ, bây giờ hắn không phải Giang Đại Ngưu, hắn là Giang Hoài Trình.

Ếch tinh khóc một lúc lâu, nhảy xuống giếng.

Hắn đổ mọi thứ trong túi Càn Khôn ra, rất nhiều thứ lộn xộn chất đống trên mặt đất.

Ếch tinh ngồi thần thờ trong giếng một lát, bỗng nhiên muốn ra ngoài bái tế cha mẹ của Giang Đại Ngưu. Vì thế hắn ra khỏi giếng, chạy tới từ đường trong thôn.

Tang lễ không lớn, hai cỗ quan tài gắt gao đặt cạnh nhau trong từ đường.

Ếch tinh quỳ gối trước quan tài, “bang bang bang” đập đầu ba cái.

Hắn nói, ta thay đứa con bất hiếu của các người đến bồi tội.

Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, tại sao mình phải thay cái tên hỗn đản kia bồi tội? Nghĩ tới đây, ếch tinh lại phồng má.

Thương tâm đủ rồi, buồn bực đủ rồi, tức giận cũng đủ rồi, tuy rằng trong lòng vẫn rất không vui, nhưng ếch tinh không nháo tâm như lúc vừa mới trở về nữa.

Hắn thất thần về giếng, trên đường đi nghe người trong thôn bàn tán chuyện cha mẹ Giang Đại Ngưu một đêm bạo bệnh qua đời.

Ếch tinh nhìn xuống đất, chậm rãi chậm rãi đi, bỗng nhiên một hình người thân đầy máu xuất hiện trong tầm mắt hắn.

Ếch tinh hoảng sợ, hắn chợt nhớ, lúc đi kinh thành thiết lập kết giới ở miệng giếng, về nhà đã quên giải trừ!

Ếch tinh chạy tới phía trước kéo về.

“Đại Ngưu!”

Ếch tinh choáng váng, hắn không biết tại sao Giang Hoài Trình lại ở đây.

Nhưng cứu người là chuyện khẩn cấp, hồn phách của Giang Hoài Trình đã bắt đầu tan biến, ếch tinh vận dụng phép thuật, khởi động nội đan, cuối cùng cũng ổn định được hồn phách của hắn.

Ếch tinh thở dốc, dần dần trở về nguyên hình.

Đạo hạnh của hắn không cao, mặc dù đang ở địa bàn có thể tự bảo vệ mình, nhưng cứu một mạng người phải hao tổn đại nguyên khí.

Giang Hoài Trình dần tỉnh lại, vừa nhìn thấy ếch tinh, bật người chụp lấy hắn: “Người không được chạy nữa, không được chạy nữa...” Hắn nỉ non.

Ếch tinh toàn thân vô lực, cúi đầu mặc hắn nắm trong tay.

Giang Hoài Trình nhận ra ếch tinh không bình thường, lại nhìn đến hiện trạng của chính mình, phun ra một búng máu.

Hắn ôm ếch tinh vào trong lòng, tập tễnh bước về phía núi.

Nhưng trong lòng ếch tinh hiện tại nóng như lửa đốt.

Hắn biết rõ ngọn núi này có bao nhiêu vũ tộc dã thú khát máu, Giang Hoài Trình còn cố tình càng lúc càng đi vào sâu trong. Nếu như là hắn lúc bình thường, thật sự có thể bảo hộ cả hai người chu toàn, nhưng hắn hiện tại ngay cả hình người cũng không hóa được.

Ếch tinh giãy giụa trong ngực Giang Hoài Trình: “Đại Ngưu, người mau trở về! Trở về!”

Giang Hoài Trình lau vết máu trên môi, phớt lờ lời ếch tinh nói, tiếp tục đi vào trong núi.

Chuyện ếch tinh lo lắng đã đến, vài con chó hoang ngửi được mùi máu chạy tới, nhe nanh hướng Giang Hoài Trình hú diên cuồng.

Ếch tinh tức giận la: “Lũ súc sinh! Nếu các người đã thương bọn ta, chờ đến lúc ta khôi phục nguyên khí sẽ đến tìm các người!”

Bọn chó hoang nghe vậy lại ô ô vài tiếng, lùi ra.

Cho dù pháp lực của hắn đã suy giảm, nhưng vẫn có uy lực đối với dã thú.

Nguyên là ở đây, trong Thiên Tĩnh Thôn, ngoài hắn ra còn có một yêu quái tu luyện thành tinh nữa. Mặc dù con yêu tinh đó đạo hạnh vốn không bằng hắn. Nhưng hiện tại thì khác, yêu tinh đó muốn lấy mạng hắn đoạt nội đang dễ như trở bàn tay.

Ếch tinh đành phải thâm cầu nguyện ngàn vạn lần đừng gặp phải tên kia.

Đáng tiếc vô xảo bắt thành thư (sự tình thập phần đúng dịp, vô xảo bắt thành thư, nhắc Tào Tháo, Tào Tháo có mặt), tên kia vẫn theo mùi máu tìm tới.

.

4. Chương 4

Lúc thử tinh tìm tới, Giang Hoài Trình vẫn lao đảo tiến về phía trước, vì thế thử tinh chỉ có thể đi theo hắn nói nhảm.

“Hắc hắc hắc.” Con chuột cười gian: “Thanh oa tinh, lúc này người đã rơi vào tay ta!”

Ếch tinh ló đầu ra khỏi xiêm y của Hoài Trình: “Không được thương tổn người này.”

Con chuột run run râu, miệng nói: “Một người phạm binh thường, ta tự nhiên sẽ không hạ thủ.” Tâm lại nghĩ, giết người chính là tội lớn, sẽ bị trừ âm đức. “Nhưng nếu giết người, sẽ không sao!”

Con chuột lùi ra xa lấy đà nhảy lên, giơ móng vuốt sáng loáng cắt quần áo của Giang Hoài Trình.

Nhưng Giang Hoài Trình lại vươn tay chụp ếch tinh đang rơi xuống theo quần áo ôm vào lòng.

Con chuột tức giận giơ chân: “Phạm nhân! May bỏ tay ra, coi chừng ta cắt tay người!”

Giang Hoài Trình im lặng, như không nghe lời hắn nói, vẫn vội vàng tiến về phía trước.

Con chuột nhướng cao mày, vươn móng vuốt: “Người đã không nghe ta nói, vậy đừng trách ta không khách khí!” Nói xong, “sưu” một tiếng cắt đứt ngón tay cái của Giang Hoài Trình.

Giang Hoài Trình dừng lại một chút, vẻ đau đớn hiện rõ trên khuôn mặt, vẫn cố gắng che kín ếch tinh trong lòng.

“Đại Ngưu! Đại Ngưu!” Ếch tinh khóc lớn, “Chạy mau a!”

Giang Hoài Trình vẫn im lặng, bảo hộ ếch tinh tiếp tục hướng vào núi sâu.

Thử tinh say mùi máu, hắn không nóng lòng giết ếch tinh, ngược lại tiếp tục cắt thêm một đốt tay nữa của Giang Hoài Trình.

Lúc này, Giang Hoài Trình bước đến đâu đều lưu lại một đường máu.

Ếch tinh giãy giụa trong tay Giang Hoài Trình, hắn không biết tại sao Hoài Trình lại che chở hắn, hắn không phải đã bị Hoài Trình vứt bỏ? Nếu là Giang Đại Ngưu trước kia, hắn nhất định sẽ cho rằng người này vì cần pháp lực của mình giúp hắn đi học. Còn Giang Hoài Trình hiện tại? Hắn không phải đã hoàn thành tâm nguyện làm đại quan rồi sao? Tại sao chỉ vì một con ếch mà phải chịu đau đớn?

Rốt cuộc, Giang Hoài Trình dường như đã đến nơi cần đến, tay phải của hắn đã bị thử tinh tàn nhẫn cắt trụi.

Giang Hoài Trình dùng bàn tay không rõ hình dạng dốc sức ấn lên một cái khóa đá, thạch môn từ từ mở ra.

Giang Hoài Trình bước một bước vào trong động, ngã xuống.

Có hai người từ trong động bước ra, một người dùng bội đao mang bên hông một nhát chém con chuột dài bằng ngoài động thành hai mảnh, người còn lại tiến đến bắt mạch cho Giang Hoài Trình, phiền não nhíu mày.

Người đeo bội đao muốn kéo ếch tinh trong tay Giang Hoài Trình, nhưng chưởng lực kia cho dù hấn hôn mê vẫn rất mạnh mẽ, cố gắng nửa ngày, rốt cuộc cũng lấy được ếch tinh.

Lúc Giang Hoài Trình sắp tỉnh dậy, thân thể bất an loạn động. Nếu tiếp tục như vậy sẽ làm rách miệng vết thương, Tiêu Lương bất đắc dĩ cầm cái bánh bao nhét vào tay hắn, hắn mới tiếp tục yên giấc.

Sau đó, Tiêu Lương xoay người hướng ếch tinh.

“Huynh đài cao danh quý tánh là chi?” Tiêu Lương cười tủm tỉm hỏi.

“Ta tên Tiểu Thanh”

“Nga, Tiểu Thanh huynh, ngưỡng mộ đã lâu ngưỡng mộ đã lâu”. Tiêu Lương nhìn hắn trầm tư. “Mấy ngày trước đây Giang Hoài Trình đêm nào cũng mượn rượu giải sầu, gọi cái tên này.”

Ếch tinh bị hấn nhìn có chút chột dạ, cúi đầu.

“Không thể tưởng tượng được Tiểu Thanh huynh lại... có thân phận đặc biệt như vậy”

“Cái kia, Đại Ngưu hấn, có sao không?” Ếch tinh dẫn đo hỏi.

“Đại Ngưu?” Về mặt Tiêu Lương kì quái. “Hoài Trình huynh tánh mạng có thể bảo toàn, chỉ là tay phải...”

Ếch tinh nhìn Giang Hoài Trình nằm như cá chết trên giường, lại nhìn bàn tay bị băng bó giống cái bánh mì của hấn, lệ trong mắt tràn ra. “Ta, ta biết trên núi Côn Lôn có một loại Đoạn tục thảo, nghiền nát thoa lên vết thương có thể làm cho xương cốt tái sinh, đến lúc ta khôi phục pháp lực, ta nhất định đi hái cho hấn.”

“Vậy, pháp lực của ngươi chừng nào mới hồi phục?”

Ếch tinh vẻ mặt buồn bã: “Bảy, bảy ngày.”

“Vậy bảy ngày này ngươi hảo hảo ở cạnh hấn, Đoạn tục thảo kia cứ để Lý Mộ đi hái.” Tiêu Lương bĩu môi, nam nhân mang bội kiếm đứng bên cạnh lập tức biến mất.

Ếch tinh há to miệng: “Nhanh quá!”

Tiêu Lương đắc ý cười: “Đó là đương nhiên, Lý Mộ là thị vệ võ công cao cường nhất của thái tử.”

“Thái tử?” Ếch tinh tỏ vẻ hoang mang nghe danh từ mới.

Ba ngày sau, Giang Hoài Trình rút cuộc tỉnh lại.

Ếch tinh ngồi trên bụng hắn, nước mắt lưng tròng.

Nguyên lai Giang Đại Ngưu là hậu duệ của trọng thần tiền triều, trước đây hắn vô tình phát hiện bài vị tổ tiên giấu kín trong nhà, mới nghĩ đến chuyện đi tranh quan lộ.

Sau đó Giang Đại Ngưu nhờ vào pháp thuật của ếch tinh lên ở học đường tự học thành tài, lên kinh ứng thí, tuy rằng không tranh được công danh, nhưng âm soa dương thác (vì chuyện ngẫu nhiên tạo thành sai lầm) được Lương Vương tán thưởng.

Lương Vương dùng nhiều thủ đoạn đem hắn thay tên đổi họ bồi dưỡng thành mưu sĩ của mình, còn âm thầm nắm phụ mẫu của Giang Hoài Trình trong tay, lấy chuyện này uy hiếp Giang Hoài Trình phải trung thành với hắn.

Nguyên nhân là vậy, Giang Hoài Trình cũng không muốn đáp ứng Lương Vương, mục đích của Lương Vương là lật đổ thái tử, ngồi lên vương vị, nhưng trong lòng Giang Hoài Trình biết người này căn bản không thể làm nghiệp lớn.

Vì thế, hắn âm thầm nương nhờ phe cánh của thái tử— đương kim thái tử là người chính chắn, biết trọng hiền thần, yêu thương trăm họ, hắn tin tưởng người này nhất định sẽ trở thành minh quân.

Lần này, vì để Giang Hoài Trình hoàn toàn thoát khỏi bè phái của Lương Vương, thái tử phái Tiêu Lương, Lý Mộ đến Thiên Tĩnh thôn cứu cha mẹ của Giang Hoài Trình.

Căn bản chuyện này không cần Giang Hoài Trình đích thân đến đây, nhưng hắn lại cố ý cùng Tiêu-Lý hai người về thôn. Được nửa đường lại chia hai ngã, hắn nói muốn đi một mình gặp lại cố nhân. Không nghĩ lúc hắn trở lại hang đá giao hẹn, cứ nhiên lại bị yêu quái bám theo, bản thân bị trọng thương bất tỉnh nhân sự, trong tay ôm một con ếch biết nói.

Tiêu Lương biết được thân phận của ếch tinh, không chút do dự vạch trần tất cả bí mật của Giang Hoài Trình.

“Tiểu Thanh? Thật tốt quá, ngươi không bỏ đi...” Giang Hoài Trình rút cuộc thở dài nhẹ nhõm, dùng bàn tay trái lạnh lạnh lau nước mắt cho hắn: “Làm sao ếch cũng biết khóc chứ?”

Ếch tinh xoay người sang hướng khác đưa lưng về phía hắn: “Không cần ngươi xen vào! Tiêu Lương nói cho ta biết rồi, ô ô ô...”

Giang Hoài Trình vỗ vỗ đầu hắn, mỉm cười: “Khóc cái gì, nhiều năm như vậy ta không về tìm ngươi là ta không đúng, đừng giận nữa được không?”

Ếch tinh nén nước mắt, nghẹn ngào gật đầu.

.

5. Chương 5

Tất cả đã được giải thích rõ ràng, hiểu lầm cũng tự nhiên biến mất.

Giang phụ Giang mẫu cũng không phải vì bạo bệnh qua đời, mà là được Tiêu-Lý hai người đưa tới một nơi an toàn.

Những ngày tiếp theo đó, ếch tinh ở cạnh Giang Hoài Trình, dùng chút pháp thuật của mình giúp hắn thay băng, uống thuốc.

Mỗi lần nhìn bàn tay phải không thành hình của hắn, tim ếch tinh như bị đao cắt, nước mắt chảy ướt đầm băng vải dùng để băng bó vết thương cho Hoài Trình.

Ngày hôm đó, ếch tinh giống như mọi ngày nằm trên bụng Giang Hoài Trình cho hắn ăn cháo, bỗng nhiên trên người dâng lên một màn sương trắng.

Sương trắng biến mất, ếch tinh biến hình người trần như nhộng ngồi trên bụng Giang Hoài Trình.

Ếch tinh hưng phấn nhìn cơ thể của mình: “Pháp lực của ta khôi phục!”

Lúc này Tiêu Lương vừa đẩy cửa bước vào, cảnh này toàn bộ bị hắn thua vào mắt. “A, chúc mừng Tiểu Thanh huynh. Thảo được người nói Lý Mộ đã tìm được rồi.”

Ếch tinh nghe thấy, lập tức từ trên người Giang Hoài Trình nhảy xuống, bị Giang Hoài Trình gọi lại.

“Trở về, mặc quần áo.” Sắc mặt Giang Hoài Trình có chút đen.

“Nhưng mà ta không thích mặc quần áo.” Ếch tinh mắt húng phồng miệng.

Giang Hoài Trình rất nghiêm khắc, ếch tinh thực oan ức.

Bầu không khí căng thẳng.

Tiêu Lương nhẫn nại cười hòa giải: “Ta đem thảo được tới cho người.”

Ếch tinh cười rạng rỡ, nắm chặt tay áo Tiêu Lương: “Cám ơn người.”

Sắc mặt Giang Hoài Trình càng lúc càng đen.

Có được thảo được, ếch tinh bỏ vào miệng nhai, sau đó cởi bỏ băng vải cho Giang Hoài Trình, dùng đầu lưỡi nhẹ nhàng tỉ mỉ liếm chỗ vết thương.

Ếch tinh liếm rất chuyên tâm, vẻ mặt Giang Hoài Trình thực kỳ quái.

Hắn vội ngẩng đầu, miệng ngậm được nói: “Ta quen dùng lưỡi.”

Thoa được xong, ếch tinh cẩn thận đắp lên bàn tay một mảnh vải, sau đó đến trước mặt Giang Hoài Trình, đặt tay lên miệng hắn: “Đại Ngưu, chờ lúc được hiệu nghiệm, nếu đau người cắn tay ta đi.”

Giang Hoài Trình cười: “Không cần, nếu cắn người đau thì làm sao bây giờ? Người lấy giày vải cho ta đi.”

Ếch tinh nhăn nhó: “Người, người vì ta bị thương nặng như vậy, ta muốn cùng người chia sẻ một chút...”

Giang Hoài Trình dở khóc dở cười nói: “Cho dù cắn nát tay người, thương thế của ta cũng không tốt hơn được.”

Ếch tinh cúi đầu xuống, tìm một chiếc giày vải từ dưới giường, làm phép xóa đi bùn đất trên giày, đưa cho Giang Hoài Trình.

Giang Hoài Trình ngậm giày vải trong miệng, trấn an vỗ vỗ đầu của ếch tinh, giày tiếp theo đã đau đớn đến mức mồ hôi rơi như mưa mùa hạ.

Ếch tinh nằm ở đầu giường, không dám nhìn hắn, nắm bàn tay lạnh lạnh của Giang Hoài Trình, hốc mắt đỏ lên.

Dược hiệu liên tục phát huy, bên tai ếch tinh không ngừng vang lên tiếng “thành thịch thành thịch”, tiếng rên rỉ hỗn loạn của Hoài Trình trong cổ họng, đầu của hắn càng cúi thấp hơn, càng nắm chặt bàn tay của Hoài Trình.

Qua một lúc lâu sau, khổ hình rốt cuộc cũng qua đi. Ếch tinh ngẩng đầu, tay phải của Giang Hoài Trình rốt cuộc cũng lạnh lạnh, chỉ là năm ngón tay mới dài ra thoát hình hồng hồng, yếu đuối vô lực.

Ếch tinh hết sức cẩn thận lại bọc bàn tay đó lại: “Chờ kéo da xong lại mở ra.”

Giày vải trên miệng Giang Hoài Trình rơi xuống, hắn thở dốc, dùng tay trái cầm tay ếch tinh, nói: “Hai ngày này vất vả cho người.” Ếch tinh ngượng ngùng cúi đầu, Giang Hoài Trình còn nói: “Sao lại khóc giống con cóc.”

Ếch tinh phồng má, giận dữ nhìn hấn: “Không được đánh đồng ta với loại khó coi đó!!!” ([1]: 2 bên khó coi như nhau)

Thu cao khí sáng hề, quy khứ lai hề. ([3]: hiểu chết!)

Vết thương của Giang Hoài Trình dường tốt lắm, pháp thuật của ếch tinh cũng hoàn toàn khôi phục, Tiêu Lương tới đón hai người ra khỏi động, lên kinh thành.

Trước khi đi, ếch tinh trở về giếng, đem toàn bộ cất vào trong túi Càn Khôn.

Giang Hoài Trình cùng hấn đứng bên cạnh giếng, ếch tinh có chút cô đơn, tựa như lúc Giang Đại Ngưu đi thi khoa cử.

Ếch tinh nói: “Đại Ngưu, lần này lên kinh, lâu lắm mới có thể trở về phải không?”

Giang Hoài Trình ôm hấn: Đúng vậy a.

Ếch tinh dúm dúm chân dưới đất: “Kinh thành chơi rất vui, nhưng ta thích ở trong giếng.”

Giang Hoài Trình sờ sờ đầu hấn an ủi: “Kinh thành cũng có giếng, ta có thể ở chung với người.”

Ếch tinh lắc đầu: “Giếng không giống giếng.”

Giang Hoài Trình nắm chặt tay hấn, nói: “Vậy chờ thể lực của thái tử củng cố rồi, ta từ quan cùng người trở về.”

Ếch tinh mở to mắt: “Người không làm đại quan.”

Giang Hoài Trình cười cười: “Chức vị mệt chết đi được, vừa phải vội cái này vừa phải vội cái kia. Trước kia không biết, sau này tuy đã biết nhưng nhất thời cứng đầu muốn chứng minh với người trong thôn cho nên đi thi khoa cử. Sau đó lại bị nhốt ở kinh thành, thật sự là ném hết hiềm ác đường công danh. Thiếu chút nữa đã liên lụy phụ mẫu, còn suýt mất người.” Nghe đến đây ếch tinh đỏ mặt. “Đại quan đã làm, nhưng thật ra sơn trân hải vị cùng màn thầu dưa muối đều có thể no bụng. Người đã không muốn ở kinh thành nữa, chúng ta cùng nhau về giếng. Nhưng là thái tử đối với ta có ơn, ta phải giúp hấn trèo lên ngôi hoàng đế mới có thể trả được phần ân tình này.”

Ếch tinh cười vui sướng, nhào vào trong lòng Giang Hoài Trình, gắt gao ôm lấy hấn.

Cuối cùng của cuối cùng, ếch tinh lên kinh thành cùng Giang Hoài Trình. Năm năm sau, hoàng đế băng hà, thái tử ngày xưa trở thành hoàng đế, thủ hạ của thái tử là một gã mưu sĩ trẻ tuổi lại từ quan về quê.

Lại nói về Thiên Tỉnh thôn, có một thôn dân nhìn thấy hai gã nam tử một cao một thấp cùng nhau nhảy xuống cái giếng đá cạn khô. Cũng có thôn dân cột dây trên lưng trèo xuống xem xét, nhưng phát hiện đáy giếng cái gì cũng không có, hai nam nhân kia như tan biến vào hư không.

.

6. Chương 6: Phiên Ngoại

Giang Hoài Trình tối qua có một giấc mơ.

Trong mơ ếch tinh quần áo cởi quá nửa, lộ ra bờ vai trắng nõn thơm ngon, nằm liêu nhân (liêu: chọc ghẹo, khiêu khích) trên giường trải đệm đỏ.

Sáng sớm hôm sau, Giang Hoài Trình tỉnh dậy, len lén đem tiết khổ ướt sũng đi ra ngoài giếng tẩy.

Không thể, không thể nhịn nữa.

Giang Hoài Trình nhìn con ếch ngồi một chút tự giác cũng không có đang *** chạy lung tung trong phòng.

“Tiểu Thanh, tối hôm nay...”

“Tối nay trăng tròn! Ta muốn hảo hảo tu luyện!” Ếch tinh hử kết giới trên miệng giếng, lộ ra một mảng trời tròn tròn.

Giang Hoài Trình bất đắc dĩ nhìn lên trời, cảm thán nói: “Lần đầu tiên ta rơi xuống giếng, thứ đầu tiên nhìn thấy chính là mảng trời tròn này.”

Ếch tinh cũng ngẩng đầu: “Lúc ngươi rơi xuống, ta đã biết ngươi là người tốt.”

“Tại sao?”

“Tại vì ngươi không có nói cho người khác ta ở trong đây nha!” Ếch tinh nói với hắn, ánh mắt tràn đầy tin tưởng.

Giang Hoài Trình chợt dạ sờ sờ mũi.

Ngày đó về đến nhà, mọi người vây xung quanh hắn hỏi han ân cần, bất quá ai cũng khuyên hắn đừng suy nghĩ lung tung nữa, hắn tức giận trốn trong sài phòng không muốn nói chuyện với ai, cũng đem chuyện tìm người đốt ếch tinh quảng vào quên lãng.

“Bởi vì ngươi là người tốt, cho nên ta mới nói chuyện với ngươi.”

Giang Hoài Trình quyết định đem bí mật này giấu suốt đời, vì thế hắn đổi đề tài: “Tiểu Thanh, rốt cuộc ngươi năm nay bao nhiêu tuổi?”

Ếch tinh nói: “Ân, ba trăm linh năm tuổi, năm ấy ta mới hóa hình người tìm được ngươi, lúc biến hình vừa tròn ba trăm tuổi.”

Giang Hoài Trình nhíu mày: “Vậy nếu ngươi qua ba trăm năm nữa, vẫn là hình dạng này?”

“Đúng là như vậy!”

Lông mày Giang Hoài Trình càng dán chặt vào nhau: “Nhưng mà ba trăm năm sau ta đã mất.”

Ếch tinh không đồng tình: “Ngươi cũng có thể tu luyện mà! Có đạo hạnh, tự nhiên sẽ không già, kéo dài được tuổi thọ.”

Giang Hoài Trình có chút hứng thú hỏi: “Nga? Ta đây muốn thỉnh giáo một chút, tu luyện thế nào mới có thể nhanh chóng gia tăng đạo hạnh?”

Ếch tinh nghĩ nghĩ, nói: “Nếu ngươi có cơ duyên, gặp phải vài lão thần tiên hạ phàm, có được tiên đan tiên dược hay cái gì đó, không đầy một khắc sẽ có trăm năm đạo hạnh. Nhưng nếu muốn tu luyện có nền tảng, vậy thì phải đả thông kinh mạch trước, sau đó xem tư chất của ngươi nhiều hay ít rồi mới học những thứ khác.”

Giang Hoài Trình cười có chút gian xảo: “Tại hạ đọc được một chỉ dị (chỉ chép những chuyện kì lạ) có nói, yêu quái tu luyện có một phương pháp gọi là “song tu”, hiệu quả vô cùng thần kỳ.”

Ếch tinh đỏ mặt: “Cái đó, cái đó là nói bậy!”

“Tiểu Thanh a, ngươi có biết hay không mỗi lần ngươi nói dối sẽ không ngừng chớp mắt?”

Ếch tinh nghe thế trừng mắt, bất động.

“Tại hạ còn nghe nói, tinh nguyên của yêu tinh, có vẻ như là phi thường tuyệt vời...”

Không đợi ếch tinh kịp phản ứng, Giang Hoài Trình ôm chặt cánh tay hắn, dán phù chỉ (lá bùa) trên người hắn.

“Ngươi muốn làm gì!” Ếch tinh kinh hãi, phát hiện thân thể bị cố định tại chỗ, ngay cả trở về nguyên hình cũng không được. Nhìn đến phù chỉ kia, rõ ràng là Định thân phù vài ngày trước đó hắn giao cho Giang Hoài Trình.

Ếch tinh không thể nhúc nhích, bởi vì không thích mặt quần áo nên có chút lo lắng.

Ếch tinh run rẩy nói: “Kia, cái kia, Đại Ngưu, song tu là nam và nữ... Ta là con trai...”

Ánh mắt nóng bỏng của Giang Hoài Trình nhìn chằm chằm thân thể hắn. Ếch tinh sợ hãi nhắm chặt hai mắt đánh chết cũng không muốn mở.

“Yên tâm, ta sẽ không làm gì.” Giang Hoài Trình nhẹ nhàng nói.

“... Thật không?” Ếch tinh vừa mở mắt ra, môi đã bị ngậm lấy.

Giang Hoài Trình liếm môi hoa của hắn, mút vào, thăm dò muốn đưa lưỡi vào trong.

Vị môi này so với tưởng tượng của hắn còn ngon hơn nhiều.

Vừa hôn, vừa nhẹ nhàng vuốt lưng ếch tinh.

Giang Hoài Trình không hi vọng con ếch tinh ngốc này có thể phối hợp với mình nhưng hiện tại hắn đã kinh ngạc đến quên nhắm mắt lại.

Hôn xong, hắn nhẹ nhàng cắn khước môi ếch tinh: “Ta vừa nói không làm người liên trộn mắt, tại sao lại dễ bị lừa thế chứ?” Ba trăm năm thọ mệnh của hắn rất cuốc ở đâu?

Ếch tinh ngây người nửa ngày, rốt cuộc cũng phục hồi tinh thần: “Người...Người...” Nghẹn ngào!

Giang Hoài Trình đặt ếch tinh lên giường, ôm lấy thắt lưng hắn, vùi đầu trong cổ hắn, ngửi mùi hương trên người hắn.

“Mùi cỏ xanh!” Hoài Trình nói. “Ban ngày người lẩn lộn trên cỏ, không mặc quần áo.”

Ếch tinh cãi: “Ở gần đây không có người.”

“Xem ra ta phải cho người biết tầm quan trọng của việc mặc quần áo.” Giang Hoài Trình cúi đầu, mút trên da ếch tinh một cái, tại thành một hồng ấn kiều diễm.

Hôn dần dần đi xuống, tới hai điểm hồng anh trước ngực, rốn, bụng dưới, hướng tới chỗ nhạt màu tượng trưng của nam tính kia.

Giang Hoài Trình nóng lòng muốn nhìn thấy bộ dạng ếch tinh đắm chìm trong dục vọng.

Nhẹ hôn xuống vật nhỏ mềm mại nằm úp, Giang Hoài Trình há mồm nuốt vào.

Trong miệng ếch tinh vang lên tiếng rên rỉ kinh ngạc.

Xoa nắn song môn đầy đặn của ếch tinh, Giang Hoài Trình dốc lòng chiếu cố vật nhỏ ở dưới, vật thể trong miệng dần dần thức dậy.

“Ngô... Ngô...” Ếch tinh cố gắng kìm chế, muốn kêu rồi lại không dám kêu làm cho tâm Giang Hoài Trình càng lúc càng ngứa ngáy.

“Đừng nóng vội, đợi lát nữa ta sẽ làm cho người muốn la cũng la không được.” Giang Hoài Trình cười khế, lật người hắn.

Môn của ếch tinh hoàn toàn hiện ra trước mắt hắn, kiều đồn vĩnh lên có bao nhiêu xinh đẹp.

Giang Hoài Trình tiếp tục xoa nắn môn hoa, rút từ trong ngực ra thuốc mỡ đã sớm chuẩn bị từ sáng, quét một khối đến phía sau của ếch tinh, nằm đè trên người hắn, môi đặt bên tai, thấp giọng: “Người không nhìn thấy ta đang làm gì sao? Đừng lo, ta nói cho người nghe.”

Lúc này ếch tinh đã xấu hổ đỏ mặt, toàn thân cũng nhuộm màu hồng hồng.

“Bây giờ ta đang lấy tay mở hậu đình của người, chỉ có một ngón, cảm giác thế nào?”

“... Thêm một ngón, hình như hơi run rẩy, ngay cả định thân chú cũng không có tác dụng sao?”

“... Hiện tại ta đang ở trong cơ thể người, thoải mái không?”

“... Hình như rất thoải mái, người xem phía trước của người đã đứng lên rồi.”

Ếch tinh cắn môi, không nói một lời, nhưng thanh âm của Giang Hoài Trình rơi vào tai hắn một câu cũng không sót.

Bỗng nhiên, thân thể hắn cứng đờ.

“Nga, tìm được rồi, là nơi này” Giang Hoài Trình xấu xa rút tay ra ngoài. “Ta muốn vào.” Sau đó trong nháy mắt tiến vào thân thể ếch tinh, gỡ bỏ phù chỉ trên người hắn.

“...A... A!” Ếch tinh vô lực nằm trên giường, thân thể điên cuồng run rẩy.

Giang Hoài Trình trấn an hắn, bắt đầu đưa đẩy nhẹ nhàng trong cơ thể hắn.

“Ngô!” Ếch tinh ngẩng đầu, cố gắng bắt lấy chân.

Mỗi một lần va chạm của Giang Hoài Trình, đều chạm đến điểm mẫn cảm vừa mới tìm được trong người ếch tinh, làm cho hắn rên rỉ không thể kìm nén.

Sau đó, biên độ va chạm càng lúc càng lớn, càng lúc càng nhanh, cuối cùng Giang Hoài Trình rõ ràng rút ra không tiến vào nữa.

Tiếng kêu của ếch tinh cũng càng lúc càng lớn, thậm chí không kiềm nén kêu to.

Lại một hồi lâu sau, Giang Hoài Trình thở dốc, bùng nổ trong cơ thể ếch tinh, mà ếch tinh cũng phóng theo sau.

Xong chuyện, ếch tinh một chút khí lực cũng không còn bị Giang Hoài Trình nắm đè ở trên giường, hậu đình đang còn ngậm lấy hắn.

Cao trào qua đi, Giang Hoài Trình mới thỏa mãn rút ra, đem ếch tinh tẩy sạch, lau khô sau đó ôm lên giường.

Hình như thật lâu thật lâu trước kia hắn cũng muốn làm như vậy, nhưng lúc đó Giang Hoài Trình một lòng không muốn tiểu thanh oa này sợ hãi, dọa hắn chạy đã có thể không xong.

Bây giờ, con ếch này đã hoàn toàn thuộc về một mình hắn, hắn cũng nhất định không làm cho tiểu thanh oa trốn mất.

Giang Hoài Trình tìm trong thùng quần áo của ếch tinh rút ra một dây thừng màu vàng, nghe nói đây là trăm năm khó thấy, nhất định là đem về thu làm long cân (cân: gân cốt) của mình.

Không thể tưởng tượng được dưới đáy hòm của con ếch này lại có một thứ quý hiếm như thế này.

Giang Hoài Trình đem long cân một đầu buộc vào tay mình, một đầu đeo trên người ếch tinh, gắt gao buộc thành một nút kết.

Làm xong, Giang Hoài Trình an tâm ôm ếch tinh vào lòng, nhắm mắt tiến vào mộng đẹp.

Ếch nhỏ, đời này kiếp này người đừng mong thoát khỏi ta!

-Hoàn-

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ech-ngoi-day-giang>